

marcus marc

uit de bocht

alle informatie over marcus marc

marcusmarc@sfr.fr

marcusmarc.blog4ever.com

www.facebook.com/marcusmarccotignac

Marc Fastenaekels

2081 route d'Entrecasteaux

83570 Cotignac

France

iedere overeenkomst met bestaande personen en
toestanden is louter fictief

eerste druk: 11 april 2015

* 1 * maandag 6 oktober 2014 - 15 uur

De voorspelde druilregen heeft een mistroostig, grijs en verlaten dorp gebaard. Een zwarte Porsche Cayenne vindt zijn weg naar een parkingplaats aan het voormalige gemeentehuis van Dworp. Regendruppels nestelen zich als parels van nevel op de voorruit van de luxeauto. De chauffeur stapt uit. Een klik op de afstandsbediening sluit de bolide hermetisch af. Een miezerige nattigheid heerst over de desolate steenweg. Ineengedoken rent de man de straat over. In zijn haast negeert hij het zebrapad. Hij bereikt de voordeur van café De Zwaan. Met een korte trekbeweging opent hij die. Hij oogt tevreden omdat hij de plaats van afspraak weet te bereiken in een droog hemd. De spaarzame druppels veegt hij weg met zijn handpalm. Hij maakt de knoop los van zijn modieuze, okerkleurige sjaal. Hij overschouwt het interieur. Zo vroeg in de namiddag oogt het café verlaten. Twee stamgasten zitten aan de toog. Ze gesticuleren uitbundig. De halflege bierglazen hebben een fletse schuimkraag. Ze zijn de getuigen van het uitgesponnen verblijf van de twee heren. De uitbater droogt de laatste glazen af. Niemand anders valt te bespeuren. De nieuwe gast neemt plaats aan de toonbank. Rechts van hem is er nog een vrije barkruk. Hij zet zich met zijn rug naar de twee heren die in een felle discussie gewikkeld zijn. Voetbal is het

onderwerp. Door hun luide stem is hij verplicht om mee te luisteren. Een afgekeurd doelpunt blijkt wereldnieuws te zijn.

‘Goedemiddag. Wat mag het zijn?’ vraagt de kale man achter de toog.

‘Een koffie graag, zwart,’ is het antwoord.

In een oogwenk heeft de barman een dampende koffie geserveerd. De indrukwekkende koffiemachine met vier bekken kent geen geheimen voor hem.

‘Alstublieft.’ Hij zet de zwarte koffie voor zijn klant.

‘Bedankt, wat is mijn schuld?’ vraagt hij dromerig.

‘Eén euro zeventig,’ is het korte antwoord.

De opgeschoten man met blonde, verzorgde haren is Paul Leemans. Hij is de chef-kok van De Bron, een éénsterrenrestaurant in Huizingen. Een korte sms heeft hem naar dit café gelokt.

Terwijl hij naar gepast wisselgeld zoekt, komt een blonde dame met golvende lokken binnen. Ze zet haar paraplu die ze juist voor het binnenkomen gesloten heeft, in de daartoe voorziene bak. Ze draagt een zwart kleed tot op kniehoogte. Haar bevallige, mollige verschijning trekt de aandacht van de twee mannen naast Paul. Voetbal moet wijken voor vrouwelijke schoonheid. Beiden begroeten haar hartelijk. Ze krijgen een spaarzame glimlach terug. Paul toont geen belangstelling in haar aanwezigheid. Ze neemt plaats op de

hoge stoel naast hem en bestelt onmiddellijk een bruisend water. De twee heren naast Paul hebben hun gesprek nog niet hervat. Ze wisselen veelbetekenende blikken uit. Het is duidelijk dat de dame het onderwerp is van hun lichaamstaal. Zij negeert hen. Ze nipt van haar glas en neemt een omslag uit haar handtas. Ze houdt die tas op haar schoot, buiten het gezichtsveld van de aanwezigen. Paul voelt dat ze de omslag tussen zijn rechterbeen en de stoel friemelt. Hij keert zich traag met zijn aangezicht naar de twee starende mannen. Nadien plooit hij de enveloppe dubbel en steekt hem in zijn achterzak. Niemand heeft deze snelle uitwisseling opgemerkt. De dame neemt nog een slok van haar watertje. Ze legt twee euro op de toonbank en sluit haar handtas. Ze maakt aanstalten om op te staan. Op hetzelfde moment verlaat een van de twee aanwezigen zijn stoel. Terwijl hij langs de dame gaat, streelt hij haar blonde lokken. Ze draait zich met een ruk om en wil op de handen van de brutale voorbijganger slaan. In haar bruuske beweging stoot ze haar glas om. Wat de miezerige regen niet gekund heeft, daarin lukt het onschuldige glas water wel. Paul zit met een natte broek opgezadeld.

‘Verdomme,’ is het enige woord dat hij uit bij deze vervelende situatie.

‘Sorry,’ verontschuldigt de dame zich.

Zonder zich verder te bekommeren om Pauls situatie verlaat ze het café. De man die het nodig achtte om de onbekende dame even aan te raken, kijkt haar met onbegrijpende ogen na. Hij draait zich om en vervolgt achteloos zijn weg naar de toiletten. ‘Wil je soms een handdoek om je broek droog te deppen?’ De uitbater is de enige die zijn bezorgdheid toont.

‘Dat zou vriendelijk zijn.’ Paul zou graag met een droge broek thuiskomen. Welke uitvlucht zou hij anders moeten vinden voor zijn vrouw? Ze is niet op de hoogte van zijn cafébezoek.

Hij neemt de handdoek aan en trekt er mee naar de wc. Op de trappen ontmoet hij de man met de losse handjes. Die kijkt hem onschuldig aan. Hij trekt zijn schouders omhoog. Met zijn rechterhand zwaait hij heen en weer ter hoogte van zijn vlezig kin. Paul begrijpt dat hij de dame als een kruidje-roer-me-niet bestempelt. Hij negeert hem. In de toiletten probeert hij zijn fluwelen broek droog te wrijven met de geleende handdoek. Wanneer hij min of meer tevreden is met het resultaat, keert hij terug naar het café. Hij stelt vast dat hij de enige overgebleven klant is. Hij geeft de baas zijn handdoek terug, blijft nog even staan bij de toog en drinkt in een laatste teug zijn koffie leeg.

‘Nog een goede middag.’ Met deze zuinige groet laat hij de cafébaas en het desolate café achter zich. De kale man schudt bijna ongemerkt het hoofd. De tomeloze uitbundigheid van zijn vaste klanten stond in schril contrast met de zuinige stilte

van de twee onbekenden. Paul steekt de straat nu wel langs het zebrapad over. Iets verder, richting Huizingen, regelt de wijkagent immers het verkeer bij de uitgang van de school. Hij verzekert op deze drukke verkeersader de veiligheid van kinderen en ouders. Paul nestelt zich achter het stuur van zijn wagen. Ongeduldig en met bonzend hart opent hij de omslag. Hij vouwt het A4-velletje open en leest de duidelijke instructies.

‘Volgende ontmoeting deze avond om 22 uur in dancing Carré. Houd je telefoon bij de hand.’

Hij scheurt het papier in onooglijk kleine stukjes, rijdt tot aan de groene vuilnisbak en laat de snippers verdwijnen.

* 2 * zaterdag 4 oktober 2014 - 21 uur

Lucas Pauwels, een prille zestiger met kort grijswit haar en een bijna witte stoppelbaard, voelt zich onwennig. Megadancings zijn niet aan hem besteed. Met zijn vriendin en latere vrouw Emma hield hij meer van rustige, kleine dansgelegenheden. Het luxueuze interieur van de Carré is het voorwerp van zijn geprikkelde nieuwsgierigheid. Hij was ingegaan op de uitnodiging van brouwerij Oud Beersel. Ze wilden hun paradepaardje, Bersalis, nieuw leven inblazen. De eigenaar van de plaatselijke brouwerij, Gert Christiaens, had hem een invitatie gestuurd omdat Lucas Belgische artisanale bieren verkoopt in het zuiden van Frankrijk. Een bezigheid die variatie brengt in zijn rustig bestaan. Lucas en Emma hebben een paar jaren terug het landelijke Dworp geruild voor het pittoreske Cotignac, een schilderachtig dorp in het zuidoosten van Frankrijk. Emma kon vandaag niet mee omdat zij met haar vriendin een shoppingsdag gepland had in Aix-en-Provence. Lucas had deze morgen het vliegtuig genomen in Marignane, de luchthaven van Marseille, en was rond de middag geland in Charleroi. Hij was bij Gert langsgegaan in Beersel en had daar de planning van deze avond doorgenomen. Via persoonlijke contacten was Gert erin geslaagd die extra boost voor zijn toproduct te laten plaatsvinden in de bekende megadancing.

Op dit ogenblik is muziek persona non grata voor de talrijk verspreide geluidskasten. De commerciële verantwoordelijke van de Carré is aan het woord. In zijn toespraak staat het edele vocht van brouwer Gert Christiaens centraal. Hij komt superlatieven te kort om Bersalis de hemel in te prijzen. Op het einde van zijn betoog nodigt hij de talrijke aanwezigen uit om te proeven. Die laten zich dat geen tweemaal zeggen. Ze hebben wel de nodige beleefdheid aan de dag gelegd om de uiteenzetting met een hoffelijk en welgemeend applaus af te sluiten. Ze begeven zich in dichte drommen naar de gelegenheidstoog. De kelners, allen traditioneel in wit hemd met zwarte broek en dito das, beginnen met het tappen van Bersalis in kleine degustatieglazen. Lucas wacht tot de meesten hun glas hebben kunnen bemachtigen. Hij is nieuwsgierig naar hun eerste reacties. Ondertussen observeert hij de genodigden. Hij is benieuwd of hij geen bekenden onder de aanwezigen kan bespeuren. Dit blijkt het geval te zijn. Tussen de aanschuivende gasten ontdekt hij zijn schoonbroer, Paul Leemans.

‘Gaaf die in de toekomst ook Bersalis in zijn restaurant schenken? En is die dame in zijn gezelschap mijn zusje Kirsten?’ vraagt Lucas zich af.

Ze verlaten de toog. Paul begeleidt de vrouw. Haar slanke middel is zijn sierlijke houvast. Ze nippen van hun gehopte

drank. Lucas staat op de tippen van zijn tenen om de dame beter te kunnen identificeren. Alhoewel ze met haar rug naar hem is gekeerd, kan hij met zekerheid besluiten dat het Kirsten niet is. Deze dame is bijna even groot als Paul, terwijl Kirsten haast een kop kleiner is dan haar echtgenoot. Misschien een kennis of zakenpartner? Die veronderstelling moet hij al vlug herzien. Paul heeft zich met zijn partner uit de woelige massa gemanoeuvreed. Ze gaan aan een verlaten tafel staan. Ze nemen nog een haastige slok van hun glas. Paul legt zijn linkerhand in haar nek. Hij drukt zijn lippen met onbesuisde begeerte op haar gulle mond. Zij accepteert zijn gulzigheid zonder tegenstribbelen. Hun tongen ontmoeten elkaar na een minieme zoektocht. De bitterheid van het bier vermengt zich met het speeksel van hun innige kus. Zij laten de zoete ervaring van hun vurige omhelzing domineren.

‘t Is niet te geloven. De schijnheilige. Hij moest zich schamen. Zo ongegeneerd.’

Lucas wringt zich door de menigte en stapt onvervaard naar hen toe. Hij probeert zijn schoonbroer vrij discreet te benaderen. Zijn eerste blik richting onbekende dame is er één van ingehouden nieuwsgierigheid. Bij een tweede oogopslag borrelt opwindning op. Hij kan niet weerstaan aan de verleiding om zijn ogen te laten afdwalen naar haar bevallige décolleté. De kleine moedervlek op de rechterborst pronkt als een

kostbaar sieraad op een duizelingwekkende, vleselijke schoonheid. Lucas neemt Paul bij de arm. De wulpse blik maakt bij Paul onmiddellijk plaats voor een bezorgde frons.

‘Is mijn zus niet goed genoeg meer?’ sist hij woedend, terwijl hij strak in Pauls ogen kijkt. De diepe halsuitsnijding van diens gezelschap gunt hij geen blik meer.

‘Euh ..,’ stamelt Paul. Er komt geen zinnig woord uit zijn mond. De onverhoedse aanwezigheid van zijn schoonbroer slaagt hem uit zijn lood.

‘Wat ben je eigenlijk van plan? Mijn zus dumpen voor dit niets aan de verbeelding overlatende decolleté?’

Voor Paul een antwoord kan geven, dient zijn gezelschap Lucas van repliek.

‘Beleefdheid is zeker niet je sterkste kant,’ blaft ze kort af.

‘Je weet toch dat je met de man van mijn zus op stap bent? Hij heeft je toch verteld dat hij getrouwd is,’ snauwt Lucas terug op gedempte toon. Hij wil deze discussie onder mannen houden. Gelukkigerwijze is er ondertussen al wat muziek gestart. Hun hoogoplopende twist is onverstaanbaar voor de omgeving.

‘Moet ik misschien eerst een detective inschakelen als ik met een man een amoureuus uitstapje maak?’ bijt de dame cynisch van zich af.

Dit is voldoende om Lucas' woede naar een nog hogere regio te stuwen. Hij grijpt Paul stevig bij de arm en sleurt hem mee. Paul ziet nog wel de kans om zijn Bersalis mee te graaien. Lucas leidt hem langs de toog en neemt zijn eerste glas van de avond. Nadien zoekt hij een rustigere hoek op.

‘En?’

‘En wat?’ repliceert Paul.

‘Wel ja. Wat ben je van plan? Ga je een einde maken aan het huwelijk met mijn zus?’

‘Maar neen. Dit is geen vaste relatie. Alleen maar aangenaam gezelschap voor één avond. Kirsten moet daar niks van te weten komen. Ik neem aan dat je dit niet aan de grote klok gaat hangen?’

‘Moet ik mijn ogen soms dichtknijpen? Moet ik jouw amoureuze avontuurtjes toedekken? Moet ik accepteren dat mijn zusje bedrogen wordt? En het is waarschijnlijk niet de eerste keer als ik je zo hoor.’

‘Doe niet zo onnozel. We leven in de eenentwintigste eeuw, man.’

Lucas nipt aan zijn biertje. De adjectieven die het zonet toegeëigend kreeg, kan hij niet beamen. Niet omdat de smaak en de geur niet zouden beantwoorden aan die kwaliteiten. Zijn smaakpapillen zijn als het ware verlamd door het ontdekken van het overspel van zijn schoonbroer. Zo abrupt hun dispuut

begonnen is, zo plotseling komt er ook een einde aan. Lucas laat zijn schoonbroer verbouwereerd achter. Voor hem zijn trouw en eerlijkheid eigenschappen die ook in de eenentwintigste eeuw hun plaats hebben. Hij heeft nooit hoog opgelopen met zijn schoonbroer. Een paar jaren terug heeft hij hemel en aarde bewogen om zijn zus ervan te overtuigen het restaurant dat ze gingen kopen, op haar naam te zetten. Het was immers haar geld dat ze erin ging pompen. Paul was financieel helemaal niet welstellend. Voor hij met Kirsten getrouwd was, maakte hij grote sier in het uitgaansleven en gooide heel wat zuurverdiend geld over de balk. Een mooie auto had hij ook. Een Porsche om te pronken in zijn mondaine milieu. Lucas' overredingskracht had het tenslotte gehaald. Tussen Paul en Lucas heerste toen gedurende een paar maanden een koude oorlog. Hun Berlijnse muur werd langzaam gesloopt door de tand des tijds. De ontstane argwaan is echter nooit verdwenen. Hij prijst zich gelukkig dat hij toen voet bij stuk heeft gehouden. De ervaring van deze avond heeft hem geleerd dat hij overschot van gelijk had. Lucas doet zijn best om zijn opwindings over de ontrouw van zijn schoonbroer te verbergen bij zijn gesprekspartners. Hij mengt zich onder de aanwezigen en tracht zijn netwerk in deze ambachtelijke sector verder uit te bouwen. Op het einde van de avond heeft hij het gevoel dat niemand iets van zijn dispuut

met zijn schoonbroer gemerkt heeft. Enfin, niemand heeft hem erop aangesproken. Nochtans, de pupillen in zijn oogkassen lijken wel magneten voor het verliefde koppel dat zijn minachting negeert. Lucas is lucht voor hen. Het flirten, het kussen, de liefkozingen, ze gaan ononderbroken verder. Lucas weet nog niet hoe hij op deze onverwachte ontmoeting zal reageren. Hij hoopt dat de nacht enig soelaas zal brengen.

Na het conflict met Lucas, zoekt Paul opnieuw zijn bekoorlijk gezelschap op. De verbazing op haar gekunstelde blik is nog niet verdwenen.

‘Wat een arrogante kerel is dat!’ is het eerste dat ze kan uitbrengen bij Pauls terugkeer.

‘Enfin, laat hem bij zijn zus maar uitbazuinen dat je een nieuwe liefde hebt. Dat spaart jou een bekentenis uit. Ik heb je al een paar weken terug gevraagd om definitief voor mij te kiezen. Wanneer ga je met haar breken?’

‘Eigenlijk doe ik dat liever zelf. Het kan de situatie alleen maar verergeren.’

De repliek van Paul mist blijkbaar overtuigingskracht. Nu is het Nicole die probeert de decibels van de muziek te overstijgen.

‘Ik vraag je al maanden om klaarheid te brengen in deze situatie, Paul. Nu heb je eindelijk de kans. Laat hem begaan. Doe het voor mij. Of ben ik het niet waard?’ roept ze geërgd.

‘Liefje, je weet dat ik alleen maar om jou geef. Je weet ook dat mijn situatie complexer is dan dat je nu laat uitschijnen. Ons sterrenrestaurant en de ganse situatie daarrond is niet zomaar in één-twee-drie op te lossen. Gun me nog wat tijd.’

Paul en Nicole hebben elkaar leren kennen in de Carré. Hij kon niet weerstaan aan haar verleiding. Dat begeerlijke lichaam, die sensuele mond, die volle borsten, die lange benen vanonder het korte rokje. Dat maakte haar onweerstaanbaar voor zijn seksuele driften. De afspraken bleven elkaar opvolgen. Het onvermijdelijke gebeurde. Nicole kon niet meer zonder hem. Ze eiste hem voor haar alleen op. Iets wat hij niet had zien aankomen. Tot op heden had hij alles onder controle. Deze avond bracht verandering in zijn amoureux dubbelleven.

‘Ik ga je nog een glaasje champagne halen, liefje. Ik ben zo terug.’ Met die woorden probeert hij Nicoles ergernis te verzachten.

‘Niet nodig,’ antwoordt ze verrassend.

‘Ik ga naar huis. Ik voel me moe.’

* 3 * zondag 5 oktober 2014 - 1 uur

Lucas ziet zijn schoonbroer afscheid nemen van de onbekende dame. Er is stront aan de knikker. Dat heeft hij kunnen opmaken uit hun wijzigende mimiek. Ze verlaat hem zonder een afscheidskus.

‘Eigenlijk heb ik haar een beetje onbeschoft aangepakt,’ overweegt Lucas.

‘Ik zal dat gauw eens rechtzetten,’ besluit hij.

Hij loopt de dame achterna. Ze ziet er behoorlijk boos uit. Met gedecideerde pas begeeft ze zich naar de uitgang. Ze stapt richting parking. Lucas moet moeite doen om haar in te halen.

‘Excuseer, mevrouw. Sorry dat ik u lastig val. Ik wil me verontschuldigen voor mijn brutaal optreden van daarstraks. Het was niet mijn bedoeling om u te schofferen,’ probeert Lucas een misverstand uit de wereld te helpen.

De dame vertraagt en draait zich om. De duisternis verbergt haar gelaatsexpressie voor Lucas.

‘Je bent er wel goed in gelukt.’ Ze schijnt zijn gemeente excuses niet te aanvaarden.

‘Jouw blik sprak boekdelen. Je keek me aan als de eerste beste straathoer. Ik weet niet wat Paul verteld heeft, maar onze relatie is serieus,’ vervolgt ze haar verdediging.

‘Hoe bedoel je?’ Lucas kan zijn verbazing niet onderdrukken.

‘Wat ik bedoel? Paul en ik, wij kennen elkaar al een aantal maanden. Ik ben geen onenightstand. Voor mij is Paul de ware. En ik denk dat ik dat voor hem ook ben. Waarom zou hij me anders financieel geholpen hebben bij de aankoop van mijn auto en de herinrichting van mijn slaapkamer, na de overstroming in mijn straat?’

Haar motivatie stroomt als een woeste waterval richting Lucas’ verwondering.

Ze draait zich opnieuw om en laat hem onthutst achter. Hij is er nu meer dan ooit van overtuigd dat hij zijn zus voor een ongeluk behoed heeft toen hij haar aanmaande om de koop van het gebouw op haar naam te zetten. Hij neemt zich voor om terug te keren naar zijn schoonbroer. Hij wil hem confronteren met de spontane bekentenis van zijn minnares. Het vraagt Lucas enige moeite om Paul te ontdekken in de uitgelaten massa. Na enige tijd bespeurt hij hem, keuvelend te midden van een groepje mannen. Hij stevent recht op hen af en neemt Paul bij de arm.

‘Heb je een minuutje voor mij?’ vraagt hij op een gespeelde vriendelijke manier.

Paul volgt hem. Veel ruimte voor privacy is er niet meer. Er golven echter genoeg decibels uit de boxen om hun gesprek confidentieel te houden.

‘Ik heb zojuist met je laatste verovering gesproken. Zij ervaart jullie relatie niet als een fait divers,’ vat Lucas zijn recente ontmoeting samen.

‘Ben je nu ook al speurder geworden?’ negeert Paul spottend de ontdekking van zijn zwager.

‘Kijk, man. Dat je af en toe de bloemetjes eens wilt buitenzetten en dat jouw ongecontroleerde driften bij tijd en wijlen nood hebben aan een verboden snoepje, dat wil ik nog door de vingers zien. Maar dat je jullie zuur verdiende geld uitgeeft om een minnares te onderhouden, daarvoor is mijn verstand te klein,’ pareert hij diens schaamteloze humor.

‘Wat heeft ze je allemaal wijsgemaakt? Wie geloof je, haar of mij?’ Paul voelt zich in het nauw gedreven.

‘Ik geloof haar als ze zegt dat je haar geld gegeven hebt voor een auto en een slaapkamer,’ schreeuwt Lucas zijn gestaafd wantrouwen uit tegenover zijn schoonbroer.

‘Daar is hij weer! De nobele ridder! De verdediger van het patrimonium van de familie. Je hebt me al één keer een mes in de rug gestoken. Ik ben de gemanipuleerde aankoop van ons restaurant nog niet vergeten, hoor! Jij ziet alleen maar centen. Mijn motivatie en creativiteit om een Michelinster te veroveren, is in jouw ogen waardeloos. Wil je me nog een tweede keer treffen? Mij de genadestoot geven? Je hebt me nooit kunnen accepteren. Jij ruïneert mijn leven!’

Het volume van Pauls stem stijgt na iedere zin. Zijn vermogen moet echter onderdoen voor dit van de aanzwellende muziek. 'Je hebt mijn avond al genoeg verknald. Laat me nu gerust.' Een zwaar beledigde Paul laat Lucas onthutst achter.

* 4 * zondag 5 oktober 2014 – 2 uur

Pauls hart bonkt in zijn keel. Dit is de tweede maal in zijn leven dat Lucas hem dwarsboomt. De eerste keer dateert van een paar jaren terug. In Huizingen hadden Kirsten en hij een prachtig pand ontdekt om hun restaurant in onder te brengen. Hij had zijn vrouw weten te overtuigen om de akte bij de notaris van hun beide namen te voorzien. Ze zouden dan gezamenlijke eigenaar van het gebouw geworden zijn. Zijn creativiteit en ondernemerszin hadden ertoe geleid dat hun restaurant, dat voorheen in Dworp was gevestigd, in aanzien groeide. Hij had al goede evaluaties gekregen in de Gault Millau en de Michelinids. Om verder te groeien, was de keuken te krap qua locatie. Dit onroerend goed bood dus een uitgelezen kans om een eerste ster te veroveren. Dat dit een paar maanden na de intrek in hun nieuwe onderkomen ook gebeurde, bewees zijn gelijk. Maar Lucas was er toch in geslaagd om te verhinderen dat zijn zus haar handtekening gezet had onder een akte die een gemeenschappelijk bezit zou bezegelen. Het restaurant waarin hij nu werkt, is het exclusieve eigendom van zijn vrouw. Sindsdien is het eigenlijk nooit meer goed gekomen tussen Lucas en Paul. De confronterende ontmoeting van deze avond heeft zelfs olie op het vuur gegoten. Paul is woest. Indien Lucas aan zijn zus gaat vertellen

dat haar echtgenoot een tweede vrouw onderhoudt, vreest hij voor het ergste. Het zou het einde van zijn veelbelovende carrière kunnen betekenen. Hij huivert bij de ondraaglijke gedachte om als groot vuil op straat gezet te worden. Dat kan hij niet laten gebeuren. Hij tast naar zijn iPhone in zijn broekzak. Monsterlijke gedachten wellen in hem op. Het doel wettigt de middelen. Machiavelli is zijn aangewezen raadsman. Hij twijfelt. Zijn idee is wel radicaal. Maar is er een alternatief? Zijn drang naar zelfbehoud haalt het op alle morele waarden. Hij doorloopt zijn telefoonlijst. Paul belt naar Serge, een duistere figuur uit zijn uitgebreide kennissenkring.

‘Hallo,’ klinkt het nors langs de overzijde.

‘Serge?’ Paul is niet echt de vriend des huizes van zijn bestemming. Hij meent de stem echter te herkennen.

‘Ja,’ krijgt hij als bevestigend antwoord.

‘Hebt ge even voor mij? Ge spreekt met Paul Leemans van restaurant De Bron. We hebben elkaar al eens ontmoet. Herinnert ge me nog?’ Hij probeert zich bij zijn lugubere kennis voor te stellen.

‘Ja.’ Alweer een summier antwoord.

‘Kunt ge me in contact brengen met een persoon die voor mij iemand uit de weg wil ruimen?’ Paul probeert zijn vraag omfloerst te formuleren.

‘Ja. Moet hij of zij aan bepaalde voorwaarden voldoen?’ Serge blijkt ineens spraakwater op te hebben.

‘Ja,’ begint Paul zijn onafgewerkte zin. Hij wacht een paar seconden en gaat dan verder. Tegelijkertijd hoopt hij dat Serge zijn spontane imitatie niet begrepen heeft.

‘Het moet op een ongeval lijken,’ is de veeleisende voorwaarde.

‘Dat gaat centen kosten, vrees ik. Mijn probleem niet. Geef me je telefoonnummer en men zal je bellen of sms’en. Heb je iets opvallends zodat men je gemakkelijk kan herkennen?’ vervolgt hij hun gesprek.

‘Een okerkleurige sjaal?’ is het eerste dat Paul te binnen schiet.

‘Oké,’ besluit Serge de conversatie

Paul geeft zijn gsm-nummer door. Onmiddellijk daarna wordt ingehaakt. Hij beseft dat hij nog vergeten te melden is dat de opdracht ook vrij dringend is. Op zesentwintig oktober vierden zijn schoonouders hun vijfenzestigste huwelijksverjaardag. Hij acht de kans groot dat Lucas zijn zus op de hoogte zal brengen wanneer ze ter gelegenheid van dit feest naar België afreizen. Hij denkt er nu ook aan dat hij zal moeten vermelden dat het slachtoffer in het zuiden van Frankrijk woont. Bij de eerste kennismaking met zijn huurmoordenaar zal hij wel de tijd krijgen om alle essentiële details uit de doeken te doen. Hij kan nu alleen maar wachten op de verlossende telefoon.

* 5 * maandag 6 oktober 2014 - 14.30 uur

'15 uur café De Zwaan in Dworp – toog '

Deze korte boodschap op de gsm van Paul Leemans brengt een kille rilling teweeg, gevolgd door een korte adrenalineopstoot. Een gecompliceerd avontuur staat in de startblokken. Paul stort er zich met volle overgave in. Het zal zijn leven de komende dagen en weken beïnvloeden. Het is Pauls rustdag en hij kan zich dus gemakkelijk vrijmaken. Hij moet alleen nog een smoesje vinden om zijn onverhoedse afwezigheid te rechtvaardigen.

'Poesje! Gert, de brouwer van Bersalis wil me spreken. Hij vraagt me om naar de Zwaan in Dworp te komen.'

Paul en Kirsten wonen in een appartement boven hun restaurant in Huizingen. De flat is met smaak ingericht. Dit is zeker niet de verdienste van Paul. Zijn vrouw heeft de nodige feeling voor binnenhuisarchitectuur.

'Ga je dan toch proberen bier in je restaurant te verkopen? We hebben het daar verleden week al over gehad. Ik dacht dat we het er toen over eens waren dat we niet het cliënteel hebben dat bier gaat drinken bij zijn eten,' repliceert Kirsten geprikkeld.

'Ik heb je toch gezegd dat ik heel wat enthousiaste mensen ontmoet heb tijdens de voorstelling van Bersalis in de Carré. Ik ben nog niet helemaal overtuigd. Daarom hadden we besloten

om er nog eens over te praten. 't Zal wel niet lang duren. Ik zal terug zijn wanneer Jenny je komt oppikken.'

'Ik hoop het. Je weet hoe Jenny erop staat om op tijd te vertrekken.'

Naar jaarlijkse gewoonte heeft Kirsten een verwenvakantie gepland met haar beste vriendin, Jenny. Begin oktober is hun restaurant gesloten. Kirsten brengt dan een gedeelte van die vakantie door met Jenny. Ze huurde twee hotelkamers in het wellnesscentrum "Château du Lac" in Genval voor tien dagen. Paul en Gie, de man van Jenny, zullen hen tijdens het weekend voor een paar dagen gezelschap houden. Een gewoonte die ze nu al een paar jaren in stand houden.

'Tot straks, poesje.'

Paul graait zijn autosleutels van tafel. Hij kan nauwelijks de spanning onderdrukken die hem nu overvalt. Via een draaitrap komt hij in de keuken van zijn restaurant terecht. Van daar gaat hij via de eetgelegenheid naar de voordeur. Hij stapt in zijn zwarte Porsche Cayenne en zet koers richting Dworp. Hij overweegt dat hij amper een paar minuten verwijderd is van het begin van een spannend avontuur. Een gebeurtenis die zijn leven een nieuwe wending moet geven. Eindelijk zal hij bevrijd zijn van dat familiale blok aan zijn been.

* 6 * zondag 5 oktober 2014 - 8 uur

Lucas heeft weinig geslapen. De gebeurtenissen van zaterdagnacht hebben voortdurend door zijn hoofd gespoekt. Hij kan het eigenlijk nog steeds niet geloven. Hij heeft nooit hoog opgelopen met zijn schoonbroer Paul. Lucas is niet de persoon die van uiterlijke schijn houdt. Bij Paul is dit juist het enige dat telt. Geld, mooie kleren, een in het oog springende auto, dat zijn de waarden die Paul hoog in het vaandel draagt. Waarschijnlijk ook de reden dat ze kinderloos gebleven zijn. Hij begrijpt niet hoe zijn zus Kirsten hiermee instemt. Maar goed; ze onderhouden de familiecontacten. Hij heeft nog steeds een speciale band met zijn zus. Emma kan het trouwens ook goed vinden met haar schoonzus. Telkens ze naar België komen, is er een etentje gepland in De Bron. Niemand die kan twijfelen aan de kookkunsten van Paul. Zijn eerste Michelinster die hij vorig jaar veroverd heeft, is dan ook dik verdiend. Het gevolg hiervan is dat hij zijn prijzen verhoogd heeft. Hij kan nu nog meer zijn pijlen op het rijkere, mondaine volk richten. Als Lucas met Emma komt eten, dan zorgt zijn zus er wel voor dat ze de fles wijn niet hoeven te betalen, zonder medeweten van Paul. Het eten is ontzettend lekker. De presentatie op het bord is een streling voor het oog.

Lucas heeft weinig tijd om te blijven piekeren. Hij moet zijn vliegtuig halen en eerst nog zijn huurauto inleveren. Het is zondag. Er is dus weinig verkeer naar de luchthaven van Charleroi.

Op het vliegtuig heeft Lucas de nodige tijd om na te denken over wat hij aan Emma zal vertellen. De waarheid? Hoe zal Emma reageren ten opzichte van haar schoonbroer? Of moet hij afwachten? Wanneer haar dan wel informeren? In ieder geval wil Lucas niet dat Emma zijn zus zou inlichten over de ontrouw. Hij wil dit zelf doen. Onder vier ogen. Face to face, met controle over de spontane lichaamstaal die zich ongetwijfeld zal manifesteren. Het is nu niet het moment. Er zijn immers die festiviteiten voor zijn ouders. Emma hecht veel belang aan goede familierelaties. Ze zal zeker niet willen dat het feest van haar schoonouders verstoord wordt. Dus, toch maar best zwijgen? Godverdomme, in welk verhaal is hij nu terechtgekomen?

Emma staat reeds te wachten in de vredige aankomsthal. Wanneer hun ogen elkaar ontmoeten, verschijnt er op beider gezicht een veelsprekende glimlach. Een kus op de mond en een stevige knuffel zijn de ongekunstelde ingrediënten van Lucas' terugkeer in Frankrijk. Wanneer ze beiden, hand in hand naar de auto stappen, voelt Lucas de zon op zijn hoofd

priemen. Hij heeft zijn lange broek aan. Hij zou die onmiddellijk willen ruilen voor één van zijn bermuda's.

Lucas zit achter het stuur. Hij spendeert zijn aandacht volledig aan het verkeer. De weg van de luchthaven naar de A51 vraagt volkomen concentratie. Uitritten en ronde punten wisselen elkaar in een recordtempo af. Eens op de snelweg aangekomen, kan hij zich ontspannen. Zijn snelheidsbegrenzer assisteert zijn relaxte rijstijl. Hij bericht uitvoerig over de promotie rond Bersalis. Hij zwijgt als vermoord over de aanvaring met zijn schoonbroer. Wanneer Emma vraagt of hij geen bekenden ontmoet heeft, ontkent hij met een leugentje naar bestwil.